

SI SHARP AL PAÍS DE LA MÚSICA

FRANCESC X. LLORCA I IBI

Açò és la història d'amor, d'un amor possible entre les grandiloqüents línies d'un pentagrama.

I comença la història un dia que la clau de sol va aparèixer per l'est en la terra de paper. No passava totes les jornades, però. Tanmateix sempre que apareixia donava vida a tot allò que acaronava. Tornaven amb ella a revifar cants, melodies, trinats, contrapunts, i totes les manifestacions possibles de vida en el preeminent art humà.

Els habitants d'aquell país musical, les notes, es disposaven a dur els fills d'Orfeu a través d'altres mons més enllà del paper, amb el màgic encís de les càlides vibracions.

Ara començaven les notes a despertar d'una nit de descans i beceroles. Els instruments es desabaltien amb els primers sons i elles amb ells, vivien.

Peer Gynt va sonar suau, melodiós, fresc, envergonyit, com els raigs de sol que lentament assagen amb un trèmol nerviós despertar la natura dormida i vetlada per la matinada.

Es ficaren per dintre els violoncels, els violins, les trompetes, els timbals, baixos, arpes, clarinets, violes, tubes, trombons, ... i aleshores d'aquell mar de fusta, metall i corda començaren a pujar les ones musicals trencant la subtil barrera entre el paper escrit i el sentiment nu. S'escolaren per les finestres i arribaven al carrer, d'altres pujades a les teulades davallaren pels fumerals com la serp que en el cove posseïda per la màgia de l'hindú balla, es regira, dobra i surt estirada cap al cel; ara corpreses brollaven per les campanes, sorgien i botaven per les veus. Vivien.

En aquell país habitava preciosa i distingida una nota negra, descendent de les millor nissaga del compàs. El seu avi era de nació beethoveniana i nat a la mateixíssima novena simfonia; la seua àvia,

per part de mare, nascuda de l'increïble violí de Paganini esmenten els més vells; també s'afirma que la nota més malfaenera de l'escala familiar estigué treballant en la *Cançó de Bressol* de Brahms, per millor dormir asseguruen malagradesos llengües; però ella de la que més se n'orgullia era d'una cosina adorable, neta, transparent, maulauradament en l'exili naixcuda de les harmonioses cordes roents d'Estany.

Ara bé, per aquell temps les notes es reunien en l'aplec commemoratiu de la primera vibració musical, esdevenida quan el Nostre Senyor estava despereant-se de la seua dormida secular i es decidí a fer el món.

Eixa nit tot era aparellat, les notes enllestien le seues millors vibracions, els compassos s'adornaven amb les més precioses ratlles horitzontals i verticals, els silencis, saber callar també és un art, paraven la seua discrecció.

Ni cal dir que com era menester la festa es va celebrar en la part més llúida de la partitura un *allegro maestoso*.

Van arribar-hi blanques, corxeres, negres, calderons, puntets, i totes les colles de simbologia musical imaginable. Les notes militars van obtenir permís a la fi de sortir del temps que les menava, és a dir, el marcial, les notes juvenívoles i divertides es van deixar aquella nit el seu tempo preferit l'*allegro*, i les més picardioses abandonaren el *molto vivache* on tenien el seu edén. Arribaren les notes serioses del *larghetto*, les imprevisibles de l'*scherzo amb fuoco*, les altives romanents en el *forte*, les envergonyides del *piano*, les apai-vagades de l'*allegro ma non troppo*, les lletges, les boniques, les agudes, les greus, les brillants, ...totes eren aquí.

Lògicament, per a tan assenyalat acte les huit nacions veïnes van col·laborar amb tota mena d'ofertaments i prèstecs. Fonamental esdevenia la presència dels súbdits de Terpsichore, els dançants, vitalment units amb aquest país. La seua grandesa, el seu goig i debel·liment procedien d'aquí, creats alhora, ambdós països formaven la unió indestruable de música i moviments corporals. I no és que vos ho diga jo sinó que, ho posa *El Llibre*, la gran teoria musical i de tots els fets:

«Al principi era l'amodorrament
i l'amodorrament estava en el badall
i el badall era Déu.

Nosaltres estavem al principi en el badall,
i totes les estirades foren fetes
per Ell,
i sense Ell no es va fer res del que
s'ha fet.»

Aquí és, més clar aigua. Com podeu comprendre Déu es despereava amb tots els efectes i conseqüències, si badallava, badallava; si s'estirava, s'estirava. A més, ¿Còm sinó per l'ensopiment

que portava s'explica l'oblit creatiu d'eixe entranyable i astorat animallet anomenat femella?

Mentrestant el temps s'havia escolat, torbats en la festa, els jocs i l'esplaiament. I va tremolar l'hora màgica que deixava pas a les paraules que retronarien en aquell moment en tota la nació musical testimoni veritable de la seua naixença. Polymnia abillada curadament per tal acte així parlà:

UT-queant laxis, RE-sonare fibris, MI-ra gestorum
FA-muli tuorum, SOL-ve polluti, LA-bii reatum,
Sancte Ioannes

El ball tenia lliure el pas.
Va ésser oit el vals que les flors volien fer seu:

les trompes subtils,
les cànrides cordes de l'arpa sonaren,
bellesa altiva, triangle sonor,
tot ritme gentil.

Les cànrides cordes de l'ardent arpa cristal.lina resonaren.
Després *piano*, les ensenyorades trompes, els subtils chelos, violins i papallones.

Dues mirades, una visió: apareix el sentiment. Triangle sonor, la passió, l'amor.

La bellesa i el bon fer, floritures, cadències i les ensenyorades trompes de nou bell.

El flautí transparent.

Amb passió i bon fer
toquen, toquen les altives trompetes.
Piano, mezzo piano, fort, FORT.

El naixement d'un amor.
LA felicitat.
Trasparències i miralls en la llum de la lluna.
Els cabells màgics de l'arpa.

El deixament amorós.
El batec del cor enamorat.

En un racó lluminós Erato sonava la cítara i veent l'efecte del seu poder en dos notes dançaires, delicades, harmonioses, somreia.

En elles es manifestava l'agre-dolç d'una passió amb el cor delicat, susceptible a l'amor i el sentiment. El sentiment callat que surt noble i poderós al ritme de l'estima amb l'auto-suficiència de la felicitat.

Les protagonistes eren la nostra anomenada nota negra, també coneguda com Si Sharp per les seues íntimes i una preciosa nota blanca filla d'un influent canvi de to de la partitura i, també, filla de la melodia principal de l'obra.

Elles dues formaven una consonància perfecta, àdhuc la seua distància domiciliària, cinc graus musicals, no eren debades perquè la consonància fóra perfecta.

El ball es desenvolupava com tots els anys, és a dir, en el més pur acoblament i amb el goig de tot el públic. Con ja sabeu les excel·lències de les festivitats del país traspassaven les fites pròpies i arribaven a totes les altres arts. Athenea n'era particularment satisfeta. Però aquesta fou especial, va fer nèixer l'amor i un nou sentiment a la nostra protagonista, paladejava la dolçor i inconsciència del fruit primaveral. Quan de sobte enmig de tot allò:

Ans del Judici l'Anticrist vindrà
i a tot lo món turment darà,
i es farà com Déu servir
i qui no el crega farà morir.

Era el senyal, trencant l'amalgama, la consonància i l'idil·li de la nit, l'himne de la mort, el terror del turment, crits, planys i por. Van aparèixer unes estridències roqueres post-modesnistes, enemigues impenitents de les músiques harmonioses, reposades i penades per al plaer humà; eren els fills bords de Melpomene:

¡¡¡mort a la imaginació, ni formes ni composició, lloc dolent on tot és permès, aneu a conèixer la fúria del veritable creador, vosaltres, fèmies luxurioses, hòmens delicats, l'avern us guia, mort a vosaltres bords i perduts, mort!!!

Tothom assajà d'amagar-se, fugir; la mort comptava també els dies de vida.

Les estridències acabaren amb la nit, arrasaren el palau musical d'ivori i marbre. Saquejaren i maltractaren, a més a més prengueren com ostatge la nota blanca enamorada.

Després d'un no res els assaltants desaparegueren deixant cendres i por com a petjades del seu pas. La gent esglaida i atemoritzada intentava refer-se a la destrucció. Els habitants s'hi buscaven, les notes no vibraven alegrement, els plors ameraven compassos i melodies, les notes es van esgarrar. Començava a sonar la marxa funebre, lenta, pesada, tanmateix harmoniosa, es barrejaven veus i vibracions, fins i tot alegries en verse els amics, en trobar la muller, en poder besar de nou els fills, malauradament la marxa funesta seguia enlairada. La nota negra enmig de l'avalot va intentar defensar la nota blanca, però havia estat colpejat amb una arma desatonalitzadora que l'havia deixat apagada i esmortida durant una bona estona; quan va poder refer-se'n va córrer, buscar i cridar, el dolor i el colp l'enderiaven, a més una idea fortament falcada en la ment

li retronava: on ets mestressa d'amor, sabedora del plaer, tu que no m'has estalviat el bes, tu que m'has demostrat la desmesura en el goig d'amar, on ets? Desmesuradament va trepitjar el paper debades, va viatjar a un ritme desenfrenat a d'altres partitures i no en sabien res. Finalment, caigué estroncada sota un calderó situat en la platja musical quan el sol ja a l'horitzó es desplomava avergonyit per la son... el temps tornava a escolar-se lleuger...

D'entre la boira una veu: «Vine, Si Sharp, vine, i vola com les màgiques catifes de les nits orientals, creua el mar i enllà deixa't estimar que és aquest el plaer de la desmesura i el joc de la fidel infidelitat, el país del no res vedat per on passes i no tornes mai, saborosos fruits penjats dels bells rams, pren-los i quan els hages sucats busca arbres nous més llunyans que per aquest no et deixes semar».

Aleshores una explosió la despertà sobtosament i va veure com sobre el mar daurat regit per Urania s'estenia cap a Orient un pentagrama amb una formosa melodia de violí que li va recordar amb tot el poder evocatiu de les notes la seua amada; en pujar-se'n al pentagrama escoltà millor la melodia, (més anllà, en la vida terrenal, un violinista —encara no s'explicava com— havia tocat una nota que juraria aparegué feia un moment al pentagrama i que hi havia tornat a desaparèixer. El director va insistir en demanar amb tota la bona voluntat del món que no begueren abans dels concerts), per a la nota açò era un camí que la duria no sabia on. Tanmateix, ara i adés, en entrar en uns compassos sentia harmonies i cadències amenaçadores que s'esvaien en sentir l'atractiva veu de l'instrument cantant.

I per damunt la mar caminant sobre el pentagrama-pont s'adreçà devers l'Orient per on el sol colorejava amb l'or dels raigs el blau del mar.

Quan ja duia temps caminant va poder distingir les cúpules punxegudes del país de Sherezade i una nova il·lusió l'invadí el cor. Per fi va arribar-hi, la misteriosa i encisadora veu del violí refermava el poder atractiu, va baixar del pont i va aplegar a una terra polsegueros, groga, extremadament seca que de seguida se li aferrà de les sabates sullant-li-les. S'endinsà en aquella extranya contrada sense saber per què era aquí i el què anava a fer; es barrejà entre la gent en els carrers estrets i calorosos de pedra abrasida. Anananant va aplegar a un mercat entre la confusió de cares, paraules i veus, llavors guaità una silueta composta d'una cridanera túnica blanca i per capell una toca blava, de nou deixant-se arrossegar per les sensacions la seguí: «l'amor i la mort són els jocs on res es diu i tot es sap. Serà aquest que amb llaços em nuga l'amor o la mort? Sóc novella, no sé què fer, el desig em guia i la intuïció ¡¡¡que els déus i les muses curen de les meues passes!!!». Avançà pels carrers, places i muntions de gent, entre confusió i desconexença, ella semblava amarrada al misteriós i nou personatge. A poc a poc, van deixar darrere la ciutat plena de soterranis amb tuguris i barets bruts en-

sems que exòtica amb un bon manoll d'orientals dançaires. Però ara, fidelment, seguia darrere d'aquella persona blanca i blava, a una distància raonable, no li servia tant la vista com un profitós rastre sobre la sorra puix amb les innombrables dunes del desert deixava de veure l'enigmàtic personatge. Malgrat el coratge que hi posava ella anava cansant-se, el sol no perdonava, les cames li pesaven, el cos quartejat i l'ambient que se li feia exhaustiu, ...però...ara què passava?...de colp i volta una busnada aparegué cloent el cel de negror, un lleu oratge va començar a bufar i en la llunyania va guaitar com caien raigs mortals trencant la uniformitat dels núvols. De seguida va rompre a ploure, ... ¡¡¡en un desert plovent!!! malé! Si Sharp. Ara tota aquella pista arreplegada intuitivament desapareixeria i hauria de començar de zero. Recordà una frase heroica com les frases heroïques, veu en off, de les pel·lícules americanes, ací a nivell familiar, és clar. Recordà allò que son pare li havia dit infinites vegades...«sempre plou quan no hi ha escola».

Gràcies als déus en aquell estrany lloc del món musical, (lluny de tot bé, fart d'enuig e tristor) va trobar en un compàs d'espera una cova acollidora, va entrar i després d'haver-se recolzat i assegut una mica s'adormí amb una son suau i acaramelada, un present deliciós ofert al seu cos sentint-se com presa per un instrument i alçada a les parts més altes i subtils del pentagrama.

...El Temps... Nel Mezzo del Cammin...

Encara gojava de la delitosa dormida quan un caldred al to li va presagiar quelcom. Intuitivament es capgirà a la boca de l'amagatall i la visió la va fer esborronar. Davant seua, més enllà de l'entrada, atallà uns quants blancs i blaus amagant-se a corre-cuita: ¡¡¡m'han descobert, volen forçar-me o matar-me, tot era un parany!!!, sens dubte eren les estridències. Barrejada amb les vibracions irregulars dels perseguidors va poder sentir la melodia del pont musical, però ara sonava discordant i badallada s'adonà que era el cant de la nota blanca.

La sang a les butxaques i un desassossec, rossegant-li els budells, la mort final de totes les coses li somreia. Ella no havia reparat en el perill a l'hora d'embarcar-se en l'aventura. S'havia sentit eixamplada, gran i poderosa per la força de l'amor, malauradament, ara se'n recordava que no era cap heroïna, ni tan sols era forta, ni excessivament intel·ligent (en la mar no són tots bons vents els qui bufen), indubtablement ella... havia vist massa pel·lícules, a més, la musa Clio que tantes vegades havia enviat els seus súbdits en socor de les notes, ara no podia escoltar-la. Només era una jovenassa arrosegada per un roent desig.

Es va arrossegar tàcitament fins la boca de la cova i des d'aquí va guaitar com se li acostaven les estridències; ¡no tinc res a fer! va pensar, però l'instint de ressonància li engegà la ment en la recerca d'idees; l'atzar en aquell moment va pendre partit i Si Sharp com a última solució va endollar les seues vibracions a les del món hu-

mà...gràcies als déus aprofitant-se de la dicció que un concertista feia ara a un si sostingut d'una obertura agarrà tot l'impuls i...va eixir espoltida del catau com si tinguera el dimoni als turmells. adreçant-se a unes penyes que hi havien davant seu.

Els enemics no ingueuseu temps de moure's i no la van poder captivar...les estridències havien deixat les guitarres-cavalls darrere les penyes i una nova intuïció la va lliurar de primer antuvi.

Mentrestant, al món terrenal, el desgraciat del músic pagava les conseqüències, l'endoll de Si Sharp havia llevat tota la força a l'emissió de la nota, el llavi se li quedà tou, i clar, va fallar. Però això no hi havia estat el pitjor, el *quid* fou la criminal ullada del director emparant-se en la hipòcrita posició d'esquenes al públic. De cara, els directors s'ho fan d'orella a orella, però d'esquenes, jai d'esquenes! (Aprofite l'ocasió per a exigir la col.locació d'un espill darrere dels indefensos músics).

A l'altre món els disfressats van poder ordenar les seues vibracions estridèntiques, i la van acaçar disposats a la captura. Se'ls havia esmunyit quan ja la tenien a la mà, i això constituïa la més gran ofensa per a aquestos braus masclots. Es van preparar per a la lluita, alhora que cavalcaven amb un ritme desacompassat li disparaven fletxes desharmonitzadores, llances atonals i altes armes deletèries però afortunadament sense fer blanc. Si Sharp cavalcà pel desert sense perdre l'alé inicial, ràpida i fugisera, sense mirar enrere, passant temps i línies de la tràgica composició que anava escrivint-se, botant a canvis de compàs i d'harmonies en un assaig va de fugir trot a trot, escala a escala. S'esforçava amb tot el seu nervi però cada cop les tenia més properes amb els seus ulls buits i les seues ànimes fosques, llavors enmig d'un pentagrama va aparèixer la possible salvació, una cadència s'albirava en la distància que podria allunyar-la de la contrada hostil sense possibilitat que la seguien, puix el calderó anterior a la cadència detindria els enemics. Era arriscat, deuria gosar de saltar sobre dos sostinguts que formaven un canvi de to, altre intempestiu obstacle per a les estridèntiques notes; no ho pensà més, esperonà la guitarra-cavall i recolzant-se en una *appoggiatura* que tenia a l'abast es llançà...una sensació de mareig li va pujar al cap i un sostra, efecte del becaire que afectava la cadència, l'espantà. En qüestió de semicorxeres, o siga molt ràpidament, s'enlairava o caia segons l'expressivitat de l'instrumentista que emprava aquí tots els recursos de la seua tècnica, finalment un *ritardando* i...un bàtec irrefrenable...¿de la tragèdia?...suaument tocà terra amb la sensació vital de fermaesa. Només es deturà en arribar a un oasi segura que el freu entre ella i els seus perseguidors s'estenia bastant. Suara tot eren presses i corregudes, podia permetre's tranquil·litat una bona astone puix se n'havia escapolit, a més, per l'esforç, el lleu se li n'eixia i calia que descansara.

Quan va retornar en si, encara que com era jove podia tornar en qualsevol dels altres noms musicals, es va acostar a les albardes

dels cavalls on va trobar el recapte, dàtils, pa assaonat, un tros de formatge, figures seques i una sardina de casc...començava a trobar-se millor. Açò esmenaria les minvades forces i l'ecoratjaria novament. Ara, el que volia era descansar puix estava desfeta de les correries, però l'instint femení de la curiositat la va roure així que, anà de bell-nou a les alforges. Hi havien uns punyals bemolants (terribles armes que lleven força a les notes), unes sagetes ultrasòniques amb més de vint-i-un mil períodes/sg. que produeixen fins i tot l'esvaiment dels humans, uns pocs de diners, uns papers, uns cabdells, unes...¿uns papers?...uns papers, els va mirar i els va llegir curadament, aleshores els ulls nobles es tenyiren d'un desassossegat groc ensems que la fel li amerava la gola d'amargent. Tenia els fulls del juf i tracte que les estridències paraven a la seua ostatge, gens diferent del que altres havien rebut en atacs i segrestaments de la mateixa mena, vejam:

— TRACTE I EXHORTACIÓ A LES ENEMIGUES DE LA LICITUT ETERNAL

«Decretem i ordenem que la captiva renegue del seu estat i heretge afer, en virtut de la santa obediència sota pena de turment. Manem i decretem amb molta urgència concurs extraordinari a tot si cadascun dels estridèntics, atonals, desgarrats i espentats que en terme de sis parts siga exhortada a adreçar-se cap a l'estat natural pur i lícit amb que deuria haver estat composta aital com ho som nosaltres, abandonant el que és palesament maledicció, blasfèmia, luxúria, corrupció i abominació desmesurada dels bons costums ensems que pecat anti-natura, tanmateix lícit al seu país i secta.

Considerats els indicis i sospites que resulten contra ella i sabent-nos posseïdors del veritable disseny ultra-musical del gran creador, l'hem de condemnar i la condemnem que siga posada a qüestió de turment en el qual manem que estiga i romanga tant quan ens rote, fins que per la seua complaença i lliure voluntat s'avinga a protegir-se sota les infal·libles, perfectes i lícites normes per ells abjurades. I diem que si no refusa d'antuvi, que si mor o fóra mutilada o se'n seguiren efusions de vibracions vitals o mutilació de timbre, siga tot culpa i responsabilitat seua i no nostra. Així acordem que en el termini establert serà sotmesa a tortura i...» No va poder llegir més.

La nota negra etzibada pel destí que aguardava a l'amada va percebre com l'encís màgic del seu art que els permetia de superar el temps, la distància i la corporeïtat anava esvaint-se a poc a poc. Se li va ocórrer sense saber per què que les piràmides són el monument al compàs de tres per quatre. Llavors van passar pel seu cap les mil imatges del seu romanç i del seu debelliment ara perduts...Quan es va desabaltir d'aquesta evocació li tornà la força al cor i a la ment enrobustint l'ànima. Naixia un nou esperit per a continuar la recerca i la lluita, mentre en el món terrenal una orquestra havia arribat a un canvi de to i casualment a major que donava a

la mateix a melodia que havien portat un aire alegre i gojós molt al gust de Si Sharp que anava escoltant-lo.

Muntà a cavall i va sortir cap a la línia rosada que el sol marcava amb les dunes del desert deixant enlairar la seua capa sobre l'esquena. Era un petit punt negre en la suau línia rosa corrent com una melodia pel pentagrama. Es sentia bé la xafogor desapareixent sota el fresc ocàs.

A trenc d'alba va ataujar en la llunyania un puig i uns turons, s'hi va adreçar; passada una estona ja era al peu de la serralada, va deixar el cavall i va pujar caminant per un assegador malmés, pedregós, sec i dur; i açò afegit al sol van fer l'ascensió insuportable, estroncada pels dies d'activitat i per la dificultat de la pujada decidí aguardar que el sol no fóra tan aclaparador. Es va arrimar a una balma i s'assequé deixant córrer el temps. Quan estava a un tirlec d'abecar-se va sentir unes xapades d'animals i unes veus. Va guaitar i va veure les estridències. Furtivament s'amagà i va notar una barreja confosa d'emoció i por. Pensà que millor era deixar eixir la nit de dintre la mar i que la foscor cobrira el cel per a finir el camí.

Aquest descans li va guarir les forces, arribat el moment es va embrincar al cim de la muntanya. Ho va mirar i remirar tot sense que trobara res fins que es va adonar d'un punt de llum, gràcies al qual va poder guipar en la foscor les línies difoses d'un castell. Per aquell mateix temps va poder sentir amb l'especial sensibilitat que currulla les notes unes emissions harmòniques i cadencioses que espoltia la nota blanca. Si Sharp es va engegar en la recerca d'un pla per salvar la seua particular mestressa dels dolços afers, i ara en el tens ambient ressonaven les notes misterioses, enigmàtiques d'Així parlava Zaratustra.

La seua ment engrescada en la feina del rescat filava prim, malgrat l'esforç les idees seguien sense sal. De sobte, un remor llunya, potent, fort, es va sentir. Va agullar la seua mirada en la foscor de la nit, que començava a retirar-se en la prometedora vermellor del cel. El soroll se li acostava, ara acompanyat amb un lleu oratge i va distingir una estranya silueta que li va fer esperances. Era com un regal del cel, no podia ésser, massa casualitat, era ella, era una espiadimonis. Si Sharp la va cridar puix entre la música i la naturalesa existeix idèntic fonament, l'equilibri i l'harmonia. Amb un tacet acordat a les circumstàncies:

—Eh, xica, vine aquí!

La libèl·lula per un moment va tenir el vol desconcertat.

—Eh, aquí, aquí, entre les penyes.

L'altra va mirar i, lògicament, va veure:

—Xe, què fa una prenda com tu, guapa i polida, en un lloc com aquest?

La frivolitat de l'animalet l'ofengué. Trapalatsos en sobraven en aquestos menesters; però, quin remei en l'atzucac?

—No podries creure-ho. Escolta, necessite que m'ajudes, estic

amb l'aigua al coll. Vull que em deixes caure dintre del castell, em cal...!

—Tu estàs gàbia o què? No saps allò què és?

—Sí, ho sé.

—I si ho saps per què dius rucades, nena?

—He d'assolir-ho, t'ho pregue per la mil·lenària amistat dels nostres estats. Recorda.

—Xe, parlant de recordar, tu qui ets?, com et diuen?

Després de tant romanç i tanta comèdia. Si Sharp s'esllavissa-va com per un barranc sense fondo.

—A mi Si Sharp, i a tu?

—Thàlia.

—No, si ja...

—Mira, no puc endinsar-te en el castell, com a molt t'acostaré i ho faig perquè ets tu, reina. Però, fixa't, venint he passat pel teu país i m'han donat açò per si et trobava, jas.

Li lliurà una espècie de secreter. Si Sharp esbatanà els ulls, rebé una caixa de ressonància que li tramentien del seu país. En aquelles capses es contenien les reverberacions d'ones produïdes per instruments als concerts, per poder revifar les seues propietats nonés hauria d'obrir-la en el moment de fer-ne ús. La guardà, pareixia que un nou vent bufava.

—Bé, anem, però acosta'm el màxim, vull caure dins.

Va pujar al llom de l'espiadimonis, es va bellugar una mica per ajustar-se i s'elevaren. L'animallet lleuger enfilà a la fortalesa voltant la torre de l'homenatge, la més alta. Els guaites entre el renou i el bufec estrany s'esglaiaren de principi, tanmateix, esperonats per les amenaces de ser introduïts en un disc que l'oficial de la guàrdia prometia arremeteren contra el desconegut aviador. Mentrestant Si Sharp prenent impuls a bot i bolera es va deixar caure sense ésser vista pels terribles infants, llavors l'animallet va escampar d'allà tan apressa com va poder, ara la seua tasca ja estava feta. La precisió matemàtica, cosina-germana de la música, de l'afer col·locà l'assaltant dintre el castell. Després d'una estona de crits, carreres, temor i desconcert, la calma retornà mentre l'oficial maleïa l'emprenyadora libél·lula que l'havia destorbat la son. Amb dos xancamallades la nota s'allocà en un racó del pati invadit per la foscor i com que era negra allò la va fer invisible. Mentre en l'est el sol apartava la negror molt tímidament. Un vigilant va rondar prop fent la guàrdia amb les passes rítmiques i seques del cuiró amb metall sobre la pedra que donaven un nou aire a l'assumpt. L'infant va passar de llarg. Les veus de: bona guaita, bona! indicaren a Si Sharp que no havia estat descoberta.

A hores d'ara el sol començava a entrar en la torre més alta i entrava per les finestres i, de seguida, la va veure, el sol com una mà suau passava sobre el rostre conegut i per conegut desitjat, estava allà, era la seua nota blanca, que per cert li deien La. Només

fou un moment però bastant. Mesurà la situació; en la porta d'aquella torre hi havia un guaita, per contra ella anava desarmada, a més a més, alguns soldats anaven llevant-se dels bafs nocturns del cascall. Hauria de ser ràpida o moriria; va estar una estona quieta i pensativa, quan la memòria li recordà la capsa. Es va capficar en la idea de com aprofitar-la millor, quin era el moment adequat d'utilitzar-la. Ordí un poc el que anava a fer, però tampoc s'ho va pensar massa, mesurà una mica la distància i la va llançar. La capsa enlairada volà pel país i, fent el premeditat camí, topà enterra...es va obrir...de sobte amb una impulsiva espenta brollen del secreter les ones musicals alhora que colpegen el ferotge guardià en llur trontollada. Tot seguit per una espetant força els instruments comencen a bastir una escala que envolta la torre amb màgics anells. Del límit de la percepció humana la profunda veu de l'orgue s'eleva Do menys dos, Si menys dos, La menys dos, Sol menys dos, quan ja cansat per l'esforç deixa pas al dentut piano que àgil continua l'ascensió torre amunt, mentrestant l'orgue segueix basant l'escala com un mític Atlas suportant l'univers, l'arpa amb la seua clara veu pren el següent freu entre el piano i el contrafagot fins que el contrabaix, Do menys un, agafa incansable el seu tros de tasca; estirant tot el possible la tessitura arriba a donar-li el testimoni al clavecí que en una apretada carrera assoleix passar-li'l al fagot, instrument burlesc com ell soles, però ara oblidant-se dels saraus i la festa veent la situació encomana, una vegada finida la seua part, al violoncel (Do un) d'anar més lluny i així ho fa passant-li a la bèl·lica trompa la consecució del que s'hi havia fet fins aleshores. Ara el timbal, després la viola i la celesta amb llur Do dos adrecen amunt, el saxo alt i el clarinet, amb el Re dos, tots a una, el xilòfon, el fiscorn i la trompeta junt al corn anglès segueixen edificant una torre de Babel impunida, el violí, el saxo soprà, l'oboè i la flauta, i ara l'esferidor gemec del flautí, Re quatre, deixant entrar unes *gershwinianes* notes del piano que obrin pas perquè de nou les quasi imperceptibles notes agudes de l'orgue coronen els registres musicals assolint la més bella escala.

Si Sharp veent com d'enlluernats i sorpresos es mostraven els ensopegats guerrers, que encomanant la fi a Cal·liope, isqué de l'amagatall i sense pensar-ho trepitjà els graons encisadors que no tardarien molt a minvar en les seues propietats i desaparèixer, a pressses i corregudes adreçà cap a munt i ja quasi arribava a la desitjada finestra pensant:

«Pareix que La no se n'ha adonat, ja veuràs quina sorpresa té al vore'm!»

Tot presagiava que les romàntiques i potents notes d'*Esparta*-cus anaven a sonar, fins i tot, els malèvols soldats amb un somrís al rostre que mostrava les corcollades dents aplaudien l'empresa, fent bo que cap oficial els controlara, clar. Per la seua banda, la nostra heroïna preparant-se els millors dels somriures per al moment del *tutti final* guaità per la finestra i la visió quasi la tomba de tos, el Sol, nota cosina-germana de l'astre rei, aprofitant la propietat que tenia

de viatjar a través del raigs del seu cosí s'havia colat en la cambra on estava presa La, i clar, com el desig no entén de fidelitats ni d'esperes, i ja se sap, pardal que vola a la cassola puix així estaven. Totalment amoinada davallava les escales desitjant que el bac o les estridències acabaren amb ella, quan detenint-se en un graó i després dels inicials moments de desconcert pensà que on en caben dos en caben tres, i que total el trio era una modalitat legítima com qualsevol altra, així que regirà i va tornar a refilar el camí desfet, atansà la mà per unir-se al goig dels amants i quan lleugerament acarona-va les seues pells...tot va començar a vibrar, tot tremolava, trontollaven els murs, es sacsejaven les estridències, la cohesió mateial d'aqueix món es perdia, s'esvaia el tot, el seu cos i la seua ànima anaven a fondre's amb els de la mestresa i les de Sol creant una meravellosa melodia, el castell prenia forma rítmica, els soldats es desfeien i tornaven a refer-se en forma musical, les serres, el sol, la terra,

El compositor, que per un moment s'havia abecat sobre les partitures, es va posar a escriure la meravellosa melodia, el ritme marcial com un castell, l'armonia era un tant estridèntica, reixien les notes amb gust a serra, a mar, a libèl.lula, a desert, a oasi, a pont musical,...gràcies a la inspiració del somni anava a quedar una obra preciosa, segur.

Mentrestant, en l'esfera més alta de l'univers Euterpe de la rialla plorava i el vell Déu tirant-se les mans al cap s'ho mirava i no s'ho acabava. Diuen que encara es demana què ha fet ell per tenir una creació així, tant perfecta com l'havia feta i mira ara. I és que set dies de faena després de millers i millers d'anys sense fer ni un brot no donen per a més.